

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobkyně: **Y. K.**, nar.
státní příslušnost, bytem
zast. advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2018, č. j. CPR-22104-5/ČJ-2017-930310-V235

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 19. 11. 2018 (doručenou soudu téhož dne) domáhá zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7. 11. 2018, č. j. CPR-22104-5/ČJ-2017-930310-V235 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, vydaného pod č. j. KRPZ-48615-34/ČJ-2017-150023-SV-VS ze dne 3. 7. 2017. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvořádného rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu tří měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. V případě vynětí účastníka řízení z působnosti zákona č. 326/1999 Sb., z důvodu uvedeného v ust. § 2 citovaného zákona začíná doba k vycestování v délce 10 dnů běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu. V případě, že rozhodnutí nebude možné vykonat z důvodu uvedeného v ust. § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. se účastníkovi řízení stanovuje doba k vycestování v délce 10 dnů od odpadnutí tohoto důvodu. Na žalobkyni se nevztahuje důvod neumožňující vycestování dle § 120a zákona č. 326/1999 Sb. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že dne 12. 4. 2017 bylo zjištěno, že žalobkyně byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání.
2. Žalobkyně **žalobou** brojí proti napadenému rozhodnutí, neboť nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností. Žalobkyně se neztotožňuje s posouzením správních orgánů, pokud jde o charakter její činnosti, žalobkyně nemůže souhlasit s tím, že by měla na území České republiky vykonávat nelegální činnost, neboť měla veškeré doklady řádně vyřízené, na území České republiky byla vyslána svým polským zaměstnavatelem, kde ačkoliv u jiné firmy, tak stále pracovala pro svého polského zaměstnavatele, který jí rovněž poskytoval mzdu. Žalobkyně má platné pobytové oprávnění na území, přičemž toto pobytové oprávnění jí umožňuje výkon zaměstnání. Žalobkyně pracovala v souladu se zákonem, přičemž pro výkon své činnosti na území České republiky nepotřebovala povolení k zaměstnání, neboť byla vyslána svým zahraničním zaměstnavatelem. Žalobkyně je zaměstnancem polské společnosti, což bylo jednoznačně prokázáno listinnými důkazy. Společnost zaměstnávající účastníci řízení byla najata k provedení díla na území České republiky. Plnění svých zakázek může tedy tento zaměstnavatel plnit i na území jiných členských států, aniž by pracovníci z třetích zemí potřebovali pracovní povolení. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by nedocházelo k poskytování služby ve smyslu evropské legislativy. Při složitosti této problematiky, kdy i kdyby se jednalo o nelegální řetězení smluvních vztahů, tak je nutno poukázat na to, že žalobkyně je prostým dělníkem, práva neznalým. Získala povolení k pobytu na území, které ji opravňuje k výkonu závislé práce a zaměstnavatel ji poslal vykonávat práci na svou zakázku. Pokud tedy došlo k porušení povinností, tak ne ze strany žalobkyně.

3. Dále je žalobkyně přesvědčena o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření, neboť jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně k okolnostem případu.
4. Žalobkyně rovněž namítá nedostatečné zjištění stavu věci, pokud jde právě o výše uvedenou otázku, kde zejména absentuje provedení relevantních důkazů a prověření podstatných skutečností ve vztahu k otázce vztahů mezi jednotlivými zainteresovanými subjekty. Žalobkyně na druhé straně tvrdí, že se jednalo o standardní obchodní vztahy, kde ona sama navíc figuruje jako pouhý zaměstnanec jednoho ze zainteresovaných subjektů. Objasnění vztahů jednotlivých společností a zejména nutnosti zajistit provedení díla subdodávkou by mohlo výrazně přispět k objasnění podstatných skutečností. Žalobkyně má za to, že správní orgány obou stupňů zcela nedostatečně zjistily stav věci, kdy nebylo zjištěno nic o okolnostech vyslání účastnice řízení na území ČR, kdy nikoliv každé vyslání na území může být vnímáno jako nelegální. Bylo namístě vyslechnout oprávněné osoby, aby poskytly informace o výkonu činnosti žalobkyně.
5. Území České republiky žalobkyně již dávno opustila, proto vyhoštění z České republiky je opatření nadbytečné, když cíle tohoto opatření již bylo dosaženo a ochrana zájmů společnosti nevyžaduje již uložení správního vyhoštění, když jeho uložení navíc účastníka řízení nad únosnou míru zatěžuje. Správní orgán je ze zákona povinen rozhodovat ve věci řízení o správním vyhoštění ve lhůtě sedmi dnů. Správní orgány však vedou řízení téměř jeden rok.
6. Žalobkyně dále namítá, že správní orgán zcela nedostatečně posoudil otázku možnosti vycestování žalobkyně, kdy zejména nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil to, zda by jí v případě vrácení do státu, jehož je státním občanem, hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalobkyně k posouzení hrozby vážné újmy poukázala na závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 28/2008-61, které se sice vztahují k azylovému řízení, avšak vážná újma je zde definována totožně, a kde tento konstatuje, že *„pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: 1. země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; 2. žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; 3. žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí“*. Dle názoru Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí pod č. j. 2 Azs 71/2006-82 přitom platí *„povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí“, že bude takovému zacházení vystaven“*. Žalobce má zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt.
7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě poukázala na odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů, neboť má za to, že v rámci správního řízení bylo zcela dostačujícím způsobem vypořádáno vše, co vyšlo v řízení najevo i s tím, co uvedl žalobce.
8. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Dle úředního záznamu sepsaného správním orgánem dne 12. 4. 2017 v 8:30 hod. proběhla

mimořádná pobytová kontrola v areálu Gumáren Zubří, akciová společnost, kde dle poskytnuté smlouvy o nájmu prostor sloužících k podnikání uzavřenou mezi obchodní firmou Gumárny Zubří, akciová společnost a obchodní firmou Kardin s.r.o., má obchodní firma Kardin s.r.o. pronajaté výrobní prostory. Bylo zjištěno, že uvedeného dne vykonávala žalobkyně a další cizinci, pracovníci Kardin s.r.o. pracovní činnost ve výrobních prostorech objektu č. 24 a č. 25. Zde policisté provedli za přítomnosti výrobního ředitele Gumáren Zubří a.s. a koordinátora firmy Kardin s.r.o. pana I. P., UKR, pobytovou kontrolu se zaměřením na dodržování podmínek pobytového režimu cizinců, zejména na dodržení podmínek zaměstnávání cizinců. Výrobní ředitel Gumáren Zubří uvedl, že kontrolování cizinci pracují pro firmu Kardin s.r.o., úkoluje je pracovník firmy Kardin, a to jejich koordinátor pan P. K němu pak dále uvedl, že neví, jakou má pozici k pracovníkům Kardin s.r.o. Gumárny Zubří jej využívají jako tlumočníka. Výrobní ředitel Gumáren pak uvedl, že cizinci pracují na denních i nočních směnách, ale Gumárny jim docházky nevedou. Pracovníkům firmy Kardin s.r.o. byly vydány čipové karty pro turniket (vstup do areálu). Pracovníci nejsou vedeni ve mzdovém informačním systému Gumáren, proto se jejich příchody a odchody nezaznamenávají, tudíž neví, jak je vedena jejich docházka do zaměstnání a evidence pracovní doby. Uvedl, že pokud jde o cizince, vykonávají práce – lisování a opracování autokoberců, lisování a opracování technické pryže. Výrobní ředitel Gumáren pak uvedl, že neví, na základě jaké smlouvy nebo dohody tuto práci cizinci vykonávají, neví jaká je jejich mzda, a kdo ji vyplácí. Stroje, které při své práci používají, patří Gumárnám Zubří, ochranné pomůcky jsou firma Kardin s.r.o. Výrobky vyrobené na pronajatých strojích patří Gumárnám a výrobky kontrolují namátkově pracovníci Gumáren Zubří. Na dotaz k zahraniční firmě PORTOFINO Sp. z O. O. uvedl, že tuto nezná a nezná ani nikoho konkrétního z této firmy. Název této firmy viděl na dokumentech, které mají pracovníci u sebe.

9. Z úředního záznamu pak vyplynulo, že byl sepsán i záznam s I. P. (státní příslušnost Ukrajina, zaměstnanec firmy Kardin s.r.o.) a ten uvedl, že v areálu Gumáren pracuje jako koordinátor pro firmu Kardin s.r.o. Cizinci zde pracují pro firmu Kardin s.r.o. a práci zadává na konkrétním pracovišti mistr Gumáren Zubří, pan P. pouze cizincům tlumočí. Dále uvedl, že neví, odkdy cizinci v areálu Gumáren pracující (kontrolování cizinci), evidenci vede firma Kardin s.r.o. Jak je vedena jejich evidence pracovní doby, neví. Ví, že pracovníci mají čip, na základě kterého se zaznamenává jejich příchod a odchod. K pracovní době uvedl, že pracují dle potřeby, někteří na denních i nočních směnách a někteří jen na denní směně. Uvedl pak, že při kontrole 12. 4. 2017 zahraniční pracovníci vykonávali práci spočívající v lisování a opracovávání autokoberců. Vykonávají ji na základě smlouvy s firmou Kardin s.r.o. Jaká je jejich mzda, neví, ale vyplácí je majitel firmy Kardin s.r.o. pan S., který za konkrétním pracovníkem přijede a vyplatí mu mzdu v české měně. Dále pak uvedl, že velké stroje, jako jsou lisy, které pracovníci při své práci využívají, má firma Kardin s.r.o. pronajaté od Gumáren Zubří, také tak i nůžky na obřezávání autokoberců. Některé věci jsou firmy Kardin s.r.o. Zahraniční firmu PORTOFINO Sp. Z O. O. nezná a nezná ani nikoho konkrétního z této firmy.
10. Z důvodu podezření, že žalobkyně je na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení je podmínkou výkonu zaměstnání, bylo dne 28. 4. 2017 zahájeno řízení o správním vyhoštění.

11. Dne 28. 4. 2017 byl s žalobkyní sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení, v němž žalobkyně uvedla, že měla v plánu pracovat ve ... v, po příjezdu tam však zjistila, že práce je jiná, a také plat byl jiný, prostě jí to nevyhovovalo. Do odjela společně s R. M. Než odjely do, měly vyhledané dvě možnosti zaměstnání v zahraničí. Jelikož jim práce v nevyhovovala, ještě zde kontaktovaly pana P. G., který jim nabízel práci v České republice. Po telefonu jim vzkázal, že mají jet do, kde se s ním setkají. Z odjely 2. 2. 2017 do ČR. V ... byly pouze několik hodin. Do ČR přijely 3. 2. 2017, zde je již čekal pan G. S ním pak hned sepsaly smlouvy potřebné k práci, a také je podepsaly. Zrovna se s ním domluvily na pracovních podmínkách, kde budou pracovat, kde bydlet a měsíční plat jim nabídl 1.750 zlotých. Pan G. jim poté dal kontakt na pana I. P., který je vyzvedl 3. 2. 2017 na vlakovém nádraží ve V. M. Pak je odvezl do obce H. S., kde je ubytoval, pracovat žalobkyně začala 4. 2. 2017. Uvedla, že má polské vízum, vyřizovala si ho ve městě na polské ambasádě. Polské vízum si vyřizovala za účelem zaměstnání. Dle jejího názoru na polské vízum může v České republice pobývat tři měsíce. V nikdy nepracovala. Ke své práci v ČR uvedla, že pracuje v areálu Gumáren Zubří, pracuje zde pro P. G. a pro firmu PORTOFINO. V Gumárně obřezává autokoberce. Pan P. jí vždy ukáže, co má dělat a provádí také kontrolu vykonané práce. Neví, pro koho pan P. pracuje. Je jako mistr cizinců, kterým pomáhá a ukazuje, jak se co dělá. V areálu Gumáren pracuje podle potřeby, na práci se domlouvá s panem P., s panem G. je domluvena na měsíční mzdě. Neví, jaká je její pracovní doba. V ČR by chtěla pracovat tak dlouho, jak jí to umožňuje pobyt. K firmě Kardin s.r.o. uvedla, že tuto firmu nezná, nikdy o ní neslyšela. K firmě PORTOFINO SP. z O. O. uvedla, že tuto firmu zná, z firmy zná však jen pana G. Firma má sídlo v ve městě, bližší adresu nezná, v kanceláři této firmy nikdy nebyla. Na dotaz uvedla, že smlouvy k pracovní činnosti jí dával podepsat pan P. G. v po příjezdu z Dále uvedla, že pan G. jí řekl, že má všechna potřebná povolení k práci v pořádku a myslí si, že výkon její pracovní činnosti v areálu Gumáren Zubří je oprávněný. Pokud jde o mzdu, tu dostává měsíčně od pana G. v českých korunách, vždy ke konci měsíce. Pokud jde o její ubytování v obci H. – S., tuto jí zprostředkoval a platí pan P. G. Dále uvedla, že žádné blízké příbuzné nemá ani v České republice ani nikdy jinde v Evropské unii. Je svobodná, na Ukrajině má matku, sestru a babičku. Na Ukrajině bydlí v rodinném domě společně s matkou a babičkou, sestra již má vlastní rodinu. V ČR žádné závazky, či vazby ekonomické, společenské, nebo kulturní nemá. Je zdravá. Dále pak uvedla, že není žádný důvod, pro který by se nemohla vrátit na Ukrajinu, nezhrozí jí tam žádné nebezpečí např. trestu smrti, stíhání apod. Na Ukrajinu se také chce vrátit, ráda by si však vyřídila české pracovní vízum.
12. Součástí spisového materiálu je mimo jiné cestovní doklad, bez víza, dále pak smlouva o provedení práce z 3. 2. 2017, uzavřená mezi firmou PORTOFINO SP. Z O. O., zastoupené panem P. G. a žalobkyní, dále dodatek ke smlouvě o provedení práce uzavřené 6. 2. 2017 mezi firmou PORTOFINO SP. Z O. O. a žalobkyní, dle něhož je žalobkyně vyslána na služební cestu do České republiky na pracoviště Kardin s.r.o., dále Informace o nástupu zaměstnání – vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy, z nichž vyplývá, že žalobkyně je vyslána k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy od 6. 2. 2017 jako pomocná dělnice ve výrobě, přičemž pracovní činnost je vykonávána u Kardin s.r.o. (kontaktní osoba V. S.), když pracovně právní vztah je uzavřen se zaměstnavatelem PORTOFINO Sp. z O. O. se sídlem ve W. (uvedena přesná adresa), přičemž se jedná o první zaměstnání na území ČR. Pod tím podpis žalobkyně a razítko

Kardin s.r.o. Dále se ve spise nachází Smlouva o nájmu prostor sloužících k podnikání uzavřená mezi Gumárny Zubří, akciová společnost a Kardin s.r.o. ze dne 13. 12. 2016, dále pak dodatek č. 1 ke Smlouvě o nájmu prostor sloužících k podnikání uzavřené mezi Gumárny Zubří, akciová společnost a Kardin s.r.o. dne 11. 1. 2017, dále Dodatek č. 2 ke Smlouvě o nájmu prostor sloužících k podnikání uzavřené mezi Gumárny Zubří, akciová společnost a Kardin s.r.o. ze dne 1. 2. 2017, dále Rámcová Smlouva o dílo uzavřená dne 13. 12. 2016 mezi Gumárny Zubří, akciová společnost a Kardin s.r.o., Smlouva o provedení díla uzavřená mezi Kardin s.r.o. a PORTOFINO Sp. z O. O. ze dne 17. 11. 2016, Záznam z kontroly provedené Krajským ředitelstvím Policie Zlínského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových kontrol, pátrání a eskort Vsetín ze dne 12. 4. 2017, kdy mezi kontrolovanými pracovníky, cizinci je i K. Y., nar., Ve spise se pak nachází Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, paní Y. K. ze dne 28. 4. 2017 vydané Ministerstvem vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, z něhož vyplývá, že vycestování jmenované, státní příslušnice, na Ukrajinu, je možné. Dále se ve spise nachází protokol o výsledku svědka pana P. G., který uvedl, že má dlouhodobý pobyt na území ČR za účelem podnikání, je jednatelem ve firmě PORTOFINO Sp. z O. O., sídlo má firma v, ve a byla založena jako pracovní agentura. Předmět činnosti je rozsáhlý, např. stavební služby, úklidové služby, manuální činnost ve výrobě. Pokud jde o uvedenou společnost, tato mimo jiné firmám na území České republiky poskytuje zaměstnance. V v roce 2017 nikomu žádné pracovníky neposkytla. Dále pak uvedl, že firma má polské povolení k agenturnímu zaměstnání, v ČR toto povolení nepotřebují. V roce 2017 poskytly v ČR zaměstnance několika firmám, v okrese Vsetín poskytují zaměstnance firmě Kardin s.r.o. Z firmy Kardin ho kontaktoval telefonicky jednatel společnosti V. S. S firmou Kardin uvedená společnost má uzavřenou Rámcovou smlouvu o poskytování služeb. Jinou smlouvu s Kardin s.r.o. podepsanou nemají. Předmětem smlouvy je poskytování služeb na konkrétní podnik. Smlouvu podepisoval svědek a jednatel společnosti Kardin pan S. v kanceláři firmy Kardin s.r.o. v Praze. Svědek komunikuje pouze s panem S. Komunikují spolu tehdy, kdy je to potřeba. Platby mezi firmami PORTOFINO a Kardin probíhají fakturou, a to sezónně, např. jednou za dva měsíce. Firma Kardin platí za poskytování služeb. Prostě má jmenovaný zakázku a na ni poskytne pracovníky. Dále sdělil, že z firmy Gumárny Zubří a.s. nikdy s nikým nejednal. Dále pak uvedl na dotaz, jak hledají lidi k zaměstnání, sdělil, že mají inzeráty na sociálních sítích. S lidmi komunikuje pouze svědek. Vysvětlí jim, čím se zabývá a nabídne jim podmínky práce. Když práci přijmou, zařizuje jim pracovní smlouvy a nahlásí je na příslušné úřady v, prostě jim zařídí veškeré potřebné dokumenty pro práci. Pokud se jedná o vízové cizince, některým s vyřízením víz pomáhá. Dále pak uvedl, že zaměstnavatelem cizinců, kteří byli kontrolováni 12. 4. 2017 je firma PORTOFINO a všichni pracovali pro firmu Kardin. Svědek má se zaměstnanci sepsanou smlouvu na úkol, pracují v areálu Gumáren Zubří a vykonávají manuální práce. Neví, kdo zaměstnancům zadává v Gumárnách Zubří práce, to spadá pod firmu Kardin a Gumárny. Všichni výše uvedení cizinci jsou agenturní zaměstnanci. Nevěděl, komu patří stroje a pracovní nářadí, na kterých jmenovaní při práci pracují. Nevěděl ani, komu patří jimi vyrobené výrobky v areálu Gumáren Zubří. Dále pak ohledně smluv uzavřených se zaměstnanci uvedl, že všichni zaměstnanci, kteří byli kontrolováni, dostali smlouvu o provedení práce, dodatek ke smlouvě, kterým souhlasí, že budou poskytnuti české firmě. Dále dostávají každý měsíc cestovní příkazy, dále informaci o nástupu do zaměstnání. Nahlášení na úřad práce v ČR zařídil pan S., jednatel firmy Kardin. Zaměstnancům je vystavené povolení, že jsou zaměstnanci polské firmy, zdravotně

jsou pojištěni u společnosti Slavia. S některými zaměstnanci podepisuje svědek smlouvy v a s některými na území ČR. Ve smlouvě o provedení práce mají cizinci uvedeno, že budou provádět manuální práce na objektech firmy, a to tak, že firma Kardin má podepsanou smlouvu, v tomto případě je to s Gumárny Zubří a zaměstnanci (Ukrajinci) zde dělají manuální práci a tím plní zakázku, kterou Kardin dostal od Gumáren Zubří. Ochranné pracovní pomůcky zaměstnancům dodává PORTOFINO (boty, montérky, rukavice ...) a nějaký zbytek dostávají buď od firmy Kardin nebo od Gumáren Zubří. Zaměstnanci byli školeni v Gumárnách Zubří, kde je školil zaměstnanec Gumáren. Záznam o proškolení výše jmenovaní zaměstnanci podepisovali. Pokud jde o mzdu, uvedl, že se všemi zaměstnanci má podepsanou smlouvu o provedení práce, kde je také uvedeno, jaká měsíční částka jako mzda jim bude vyplácena. Pracovníky vyplácí firma PORTOFINO. Pokud je zaměstnanec v České republice, vyplatí ho v českých korunách, nebo pokud si zaměstnanec požádá, vyplatí ho v měně, jakou požaduje. Jmenovaným peníze vyplácí hotově. Na dotaz, zda pracovali výše uvedení cizinci pro firmu PORTOFINO někdy v Polsku, svědek odpověděl, že pro firmu PORTOFINO v Polsku tito cizinci, kteří byli kontrolováni, nikdy nepracovali. Dále uvedl, že v prosinci 2016 dostal zakázku od firmy Kardin a potřeboval zaměstnance, proto jim nabídl práci v České republice. Nevyřízení českého pracovního povolení a víz za účelem práce svědek odůvodnil tím, že Česká republika není tak benevolentní k otevření pracovního trhu pro vízové cizince, tak jako Česká republika nechce víza za účelem zaměstnání vydávat. Dále uvedl, že docházku cizinců do zaměstnání vede firma Kardin, tuto může dodat. Co se týče veškeré docházky a pracovní doby, toto řeší firma Kardin. Ubytování cizinců a financování tohoto ubytování, tedy těch cizinců, kteří byli vysláni firmou PORTOFINO na pracoviště Kardin v areálu Gumáren Zubří, dělá svědek. Pokud jde o sociální a zdravotní odvody cizinců, sociální a zdravotní odvody provádí za pracovníky PORTOFINO v Polsku. Dále na dotaz, proč firma PORTOFINO, jakožto agentura, nemá s firmou Kardin uzavřenou Dohodu o dočasném přidělování zaměstnanců agentury práce k uživateli, ale má uzavřenu Smlouvu o dílo, svědek uvedl, že to nedokáže říci, ale všechno má jistě v pořádku.

13. Na další dotaz, proč s výše jmenovanými cizinci, kteří byli kontrolováni, nemá svědek uzavřené Pracovní smlouvy nebo Dohody o pracovní činnosti, ale Smlouvu o provedení práce, tento uvedl, že v polském jazyce je to Smlouva na úkol, když došlo k překladu, přeložili si smlouvu tak, že je to Smlouva o provedení práce. Pokud má zaměstnance na delší dobu, např. na dva roky, s těmito má uzavřenou jinou smlouvu s jinými podmínkami. Tím je hrazena i dovolená i nemocenská. Smlouvu na úkol má podepsanou se zaměstnanci, u kterých nemá jistotu, že u firmy zůstanou déle. Dále pak uvedl, že ve firmě Kardin v současné době pracuje 15 až 20 zaměstnanců firmy PORTOFINO. Pracovníky vysílá svědek do ČR maximálně na 90 dnů. Po ukončení již pro PORTOFINO nepracují. Na závěr uvedl, že povolení k pobytu na území Polska nemá.
14. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnila shodné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Dle napadeného rozhodnutí všechny podklady rozhodnutí vyústily v jediný závěr, že žalobkyně byla na území České republiky zaměstnána bez oprávnění k pobytu a bez povolení k zaměstnání.

15. Posouzení věci krajským soudem.

16. Žaloba není důvodná.

17. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

18. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

19. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

20. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

21. V žalobní námitce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností, a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla výčet podkladů, ze kterých při svém rozhodování vycházela (výčet těchto podkladů specifikován výše). Dle krajského soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Krajský soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobkyně pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačila, ve své námitce setrvala jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby na místo žalobkyně dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení.

22. Co se týče druhé námítky žalobkyně, že tato byla oprávněna v České republice pracovat, a to na základě vyslání svým polským zaměstnavatelem, je i tato nedůvodná.

23. Z obsahu správního spisu je nepochybné, že činnost, kterou žalobkyně vykonávala na území České republiky pro společnost Kardin s.r.o. svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobkyně totiž práci vykonávala ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6Ads 46/2013-35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1Ads 272/2016-53). Žalobkyně práci prováděla v areálu Gumárny Zubří a.s. Povaha pracovní náplně spočívala v práci

dělnice – opracování autokoberců. Společnost Kardin s.r.o. vedla žalobkyni docházku. Dohodu o provedení práce žalobkyně uzavřela pouze s polským zaměstnavatelem, přičemž žalobkyně nepopírá, že by ve společnosti Kardin s.r.o. vykonávala závislou práci, nicméně argumentovala tím, že tuto práci konala pro svého polského zaměstnavatele, s nímž má uzavřenou dohodu. Žalobkyně však v cestovním dokladu neměla vylepené žádné vízum. Žalobkyně vykonávala práci pro společnost Kardin s.r.o. na základě smlouvy o dílo uzavřené mezi českou společností Kardin s.r.o. a společností PORTOFINO Sp. z O. O. Byť tedy i po přidělení žalobkyně k výkonu práce pro společnost Kardin s.r.o. zůstal formálně zachován pracovněprávní vztah k polskému zaměstnavateli.

24. Žalobkyně v žalobě trvá na tom, že žalobkyně pro výkon své činnosti v České republice nepotřebovala povolení k zaměstnání.
25. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
26. Podle § 178b odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. V poznámce pod čarou odkazuje toto ustanovení na zákon o zaměstnanosti.
27. Podle § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Podle odst. 2 téhož ustanovení cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
28. Podle § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti krajská pobočka Úřadu práce vydá povolení k zaměstnání za podmínek, že se jedná o a) oznámené volné pracovní místo (§ 86) a b) volné pracovní místo nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak; splnění této podmínky se nevyžaduje při vydání povolení k zaměstnání podle § 95 a § 97.
29. Podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání se vyžaduje i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou vyslán k výkonu práce na území České republiky k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy.

30. Podle § 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, je-li obsahem smlouvy podle odst. 1 dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, krajská pobočka Úřadu práce může povolení k zaměstnání vydat pouze tehdy, pokud bylo jeho zahraničnímu zaměstnavateli vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání a současně se jedná o oznámené volné pracovní místo, které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak (§ 92 odst. 1).
31. Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance ani modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje mimo jiné k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie.
32. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti). V §§ 95 až 97 pak zákon o zaměstnanosti zvlášť upravuje některé hraniční případy. Podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání vyžaduje i v případě, je-li cizinec, jehož zaměstnavatel je zahraničním subjektem, tímto svým zaměstnavatelem vyslán na území České republiky k výkonu práce spočívající v plnění úkolů dle smlouvy uzavřené mezi zaměstnavatelem a českou právnickou nebo fyzickou osobou. Ust. § 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti stanoví, že je-li obsahem smlouvy podle odst. 1 dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, krajská pobočka Úřadu práce může povolení k zaměstnání vydat pouze tehdy, pokud bylo jeho zahraničnímu zaměstnavateli vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání a současně se jedná o oznámené volné pracovní místo, které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak (§ 92 odst. 1). Dočasným přidělením cizince k výkonu práce k uživateli je v souladu s § 66 zákona o zaměstnanosti třeba rozumět agenturní zaměstnávání. Podle § 66 in fine agentura práce nemůže dočasně přidělit k výkonu práce u uživatele zaměstnance, kterému byla vydána zaměstnanecká karta, modrá karta nebo kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání. Zákaz agenturám práce dočasně přidělovat k výkonu práce u uživatele nejen držitele zelené a modré karty, nýbrž i ty, kterým bylo vydáno povolení k zaměstnání, byl do zákona o zaměstnanosti zaveden s účinností od 1. 1. 2012. Podle důvodové zprávy k novele zákona č. 367/2011 Sb. je agenturní zaměstnávání cizinců v rozporu s účelem pracovního povolení, které je vždy vydáváno s vazbou na konkrétní pracovní místo.
33. Výjimku z tohoto pravidla představuje ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, jehož smyslem je umožnit podnikatelským subjektům usazeným v některém členském státě Evropské unie, aby mohly na území České republiky naplňovat princip volného pohybu služeb (přeshraniční poskytování služeb), byť k poskytování služeb zaměstnávají občany státu, kteří nejsou členy Evropské unie. V rámci citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti je poté zákonodárcem učiněn výslovný odkaz na primární právo Evropské unie (čl. 49 a násl. Smlouvy o založení Evropského společenství), které je založeno na respektování a ochraně čtyř základních svobod, a to volného pohybu zboží, služeb, osob a kapitálu.

34. Soudní dvůr EU již v rozsudku ze dne 17. 12. 1981 ve věci C-279/80 Webb konstatoval, že „činnost spočívající v tom, že podnik poskytuje za úplatu pracovníky, kteří zůstávají zaměstnanci tohoto podniku, aniž je se společností, která je využívá, uzavřena jakákoliv pracovní smlouva, je podnikatelskou činností“, která musí být považována za službu ve smyslu čl. 56 SFEU. Později vymezila obsah pojmu „vyslání v rámci poskytování služeb“ též směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 1996, č. 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“) v čl. 1 odst. 3. V rozsudku ze dne 10. 2. 2011 ve spojených věcech C-307 až 309/09 Vicoplus a další se pak Soudní dvůr zabýval výkladem tohoto ustanovení, přičemž dospěl k závěru, že pro poskytování pracovní síly je charakteristické, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb, a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá. S ohledem na zvláštní povahu takové služby, která může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž má být služba poskytována, mohou členské státy podříditi takové vysílání pracovníků požadavku na získání pracovního povolení. V rozsudku ze dne 11. 9. 2014 ve věci C-91/13 ESSENT Energie však Soudní dvůr upřesnil, že paušální požadavek na získání pracovního povolení je v kontextu čl. 56 SFEU nepřiměřený. Odůvodněný může být pouze v případě, že je svoboda poskytování služeb využívána k jinému účelu než k poskytnutí dané služby (např. ke zprostředkování zaměstnání, jehož cílem je začlenění pracovníků na pracovní trh hostitelského členského státu). Nicméně pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, v němž je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli vysláni pouze dočasně za účelem splnění konkrétního úkolu, neusilují o vstup na pracovní trh hostitelského členského státu, a nemohou pro něj tím pádem představovat ohrožení.
35. Obdobnou skutkovou i právní situací se Nejvyšší správní soud již zabýval, např. v rozsudcích ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2Azs 289/2017-31, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4Azs 134/2018-18, a ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6Azs 306/2017-25.
36. Prakticky totožný skutkový stav byl základem pro závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2Azs 289/2017-31, podle něhož „český zákonodárce přistupuje k dočasnému přidělování cizinců k výkonu práce na území České republiky zahraničními agenturami práce velmi restriktivně, a to s ohledem na citlivost dané oblasti jak z hlediska zajištění dodržování pracovních podmínek, tak i z hlediska ochrany pracovního trhu. Výjimku z obecné povinnosti cizinců mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematicku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoli byli

dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu, coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívali k vlastní činnosti“ (bod 41 odůvodnění).

37. Krajský soud neshledal důvod se od tohoto právního názoru jakkoli odchýlit, považuje jej za přílehavý a i na nyní posuzovaný případ. Zároveň pro podrobnější rozbor relevantní judikatury Soudního dvora, jakož i právní úpravy, z důvodu hospodárnosti odkazuje na odůvodnění citovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017-31.
38. V posuzovaném případě ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně uzavřela s polskou společností PORTOFINO Sp. z O. O. pracovní smlouvu, jež spočívala v provádění manuální práce ve výrobě na objektech firmy, a to na dobu od 3. 2. 2017 do 3. 2. 2019. Podle smlouvy mezi společností Kardin s.r.o. a PORTOFINO Sp. z O. O. je předmětem smlouvy provedení manuální práce ve výrobě pro firmu Kardin s.r.o., na území ČR, ve fabrice Gumárny Zubří a.s. Z pracovní smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a společností PORTOFINO Sp. z O. O. je zřejmé, že je uzavřena na dobu dvou let a dodatek týkající se místa výkonu práce v České republice není do budoucna časově omezen. Není tedy zřejmé, že žalobkyně měla svou pracovní činnost na území České republiky vykonávat pouze po omezenou dobu či nikoliv. Do protokolu žalobkyně uvedla, že v Polsku pro svého zaměstnavatele nikdy nepracovala.
39. Z uvedeného je zřejmé, že společnost PORTOFINO Sp. z O. O. fakticky působila jako agentura práce vysílající žalobkyni na manuální práci do České republiky, neboť žalobkyně pro tuto společnost nikdy na území Polska nepracovala. Žalobkyně tedy nevykonávala svou hlavní činnost v Polsku (zde totiž nevykonávala žádnou činnost), ale v České republice. Z vyjádření žalobkyně ani neplyne, že by se po ukončení práce v České republice měla vrátit zpět ke společnosti PORTOFINO Sp. z O. O. a pro ni pracovat. Taktéž je ze smlouvy mezi společností PORTOFINO Sp. z O. O. a Kardin s.r.o. je zjevné, že takto formulovaná smlouva pouze zastírá faktický stav, kdy společnost Kardin s.r.o. žádnou konkrétní zakázku neplnila, své zaměstnance neinstruovala, nebyli pod jejím vedením; předmětem činnosti této společnosti bylo jednoznačně pouze dodání pracovníků na českých pracovní trh.
40. Stran námitky nepřiměřenosti uloženého opatření v délce tří měsíců, neshledal krajský soud ani tuto důvodnou. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění až na dobu 5 let. Žalobkyně výkon práce vykonávala neoprávněně od počátku února 2017 do dubna 2017, tedy dva měsíce, proto uložení doby vyhoštění při spodní hranici je zcela přiměřené opatření.
41. Co se týče námitky žalobkyně, že žalovaná nedostatečně posoudila, zda žalobkyni nehrozí nebezpečí vážné újmy, i tato je nedůvodná. Žalovaný si vyžádal závazné stanovisko

Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování cizince ze dne 28. 4. 2018, dle něhož je vycestování na Ukrajinu možné. Podle přiložených dokumentů ke stanovisku žalobkyně pochází z oblasti, kde nedochází k ozbrojenému konfliktu. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, kupříkladu v jeho usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5Azs 115/2018-34: „*Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015-23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016-36). Oblast, z níž stěžovatel pochází, se nachází na samém západě země, dle vlastního vyjádření stěžovatele před odjezdem z Ukrajiny žil na západě Ukrajiny ve městě Rovno, tedy „v místech nacházejících se pod plnou kontrolou ukrajinské ústřední vlády, a kde v současné době žádné ozbrojené střety neprobíhají a nedochází k žádným bezpečnostním incidentům“ (jak vyplývá z informace OAMP – Ukrajina ze dne 24. 7. 2017, založené ve spise).“ Přestože se v citovaném usnesení hovoří zejména o situaci ve městě Rovno, dle závěru soudu jsou východiska obsažená v odkazovaném usnesení Nejvyššího správního soudu plně použitelná i v daném případě, neboť Žitomirská oblast, odkud žalobkyně pochází, není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze strany separatistů nijak zasažena. Nepříznivá bezpečnostní situace na východě země se nedotýká bydliště žalobkyně v zemi původu.*

42. Krajský soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
43. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.